

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1103/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.К., због кривичног дела убиство на мах из члана 115. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адвоката Д.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 753/14 од 24.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 300/2015 од 02.06.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 24.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 753/14 од 24.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 300/2015 од 02.06.2015. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.753/14 од 24.02.2015. године, окривљени М.К., оглашен је кривим због кривичног дела убиство на мах из члана 115. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.09.2000. до 27.12.2000. године. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена Н.У. је упућена да имовинскоправни захтев према окривљеном оствари у парничном поступку. Истом пресудом на основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 300/2015 од 02.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.К., адвоката Д.Ћ., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног М.К., адвокат Д.Ћ., због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 460, члана 462. став 3. и члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да их

укине и предмет врати првостепеном или апелационом суду на поновно суђење и одреди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног М.К., у захтев за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, указивањем да је оптужба прекорачена тиме што је првостепени суд изменио изреку пресуде у односу на оптужбу изостављајући део чињеничног описа из оптужног акта и то да је окривљени лишио живота оштећеног на мах, доведен без своје кривице у јаку раздраженост „нападом“ од стране оштећеног, те да је оштећени „одгурнуо окривљеног К.“, чиме је повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде, јер, према ставу браниоца, наведени изостављени делови чињеничног описа кривичног дела упућују на примену института нужне одбране, односно на другачију - блажу правну квалификацију дела.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овог суда, првостепени суд је из чињеничног описа оптужнице који је описан тако да је окривљени у стање јаке раздражености доведен не само тешким вређањем, већ и нападом од стране оштећеног, изостављањем навода „нападом“, изреку пресуде само уподобио чињеничном стању утврђеном на главном претресу, имајући у виду да током поступка није доказано да је оштећени предузео било коју радњу која би се могла сматрати нападом на окривљеног услед кога би он био доведен без своје кривице у стање јаке раздражености.

Имајући у виду да је првостепени суд у конкретном случају утврдио да је оштећени најпре окривљеном упутио тешке увреде, након чега га је одгурнуо и почео да бежи, те да у тренутку тешког вређања није било напада оштећеног на окривљеног, тако да је стање јаке раздражености код окривљеног било последица искључиво тешког вређања, те да је окривљени већ био у таквом стању када је потрчао за оштећеним и тиме изазвао његов напад и међусобни физички сукоб који је затим уследио, током кога је окривљени дохватио нож који је претходно оштећеном испао из руке и истим му нанео телесне повреде услед којих је наступила смрт, то је суд у таквој ситуацији био овлашћен да измени изреку пресуде у односу на оптужбу изостављањем навода да је окривљени у јаку раздраженост био доведен нападом од стране оштећеног.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен због чега се, по оцени овога суда, правноснажна пресуда захтевом браниоца окривљеног неосновано побија, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног М.К., у захтеву истиче да првостепени суд након укидања раније првостепене пресуде није испоштовао своје обавезе из члана 462. став 3. ЗКП, према којој одредби је био дужан да изведе све процесне радње и расправи сва спорна питања на које је указао другостепени суд у својој одлуци, да је због „стилизације“ изреке пресуде на штету окривљеног повређено начело „in dubio pro geo“ предвиђено чланом 16. став 5. ЗКП, те да другостепени суд и поред указивања одбране окривљеног на последице института нужне одбране о томе није дао разлоге, што би представљало повреду закона из члана 460. ЗКП.

Међутим, наведене повреде Закона чланом 485. став 4. ЗКП, нису прописане као разлози због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, па захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.К. указује се и то да изведени докази упућују на другачију правну квалификацију кривичног дела, односно на погрешну примену одредбе члана 19. КЗ која се односи на нужну одбрану и члана 25. КЗ која одредба говори о умишљају. Бранилац окривљеног у захтеву износи да је у пресуди апелационог суда на страни 8, у задњем ставу образложења наведено да „инкриминисани догађај није започео нападом окривљеног од стране оштећеног“, па је путативна нужна одбрана занемарена и „напад“ из оптужнице елиминисан, што је у супротности са налазом и мишљењем судског вештака А.Д. у делу где се констатује да је у тренутку настанка јаке раздражености код окривљеног постојао страх од могућег директног насртаја на породицу окривљеног и могућег физичког напада на самог окривљеног. Према наводима захтева одбрана окривљеног, искази сведока Д.В. и Н.К., те записник о увиђају на лицу места упућују на закључак да је окривљени оштећеном задао телесне повреде поступајући у нужној одбрани, а локација нанетих повреда у пределу задњег дела бутине, где је пресечена аорта указује на одсуство умишљаја да се оштећеном нанесе смртоносна повреда.

Врховни касациони суд налази да бранилац најпре погрешно цитира разлоге другостепеног суда јер тачан цитат гласи: „инкриминисани догађај није започео нападом на окривљеног од стране оштећеног, већ вређањем окривљеног од стране оштећеног“, а изнетим наводима у суштини цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке – да је у конкретном случају постојао истовремени противправни напад оштећеног на окривљеног и да је следствено томе окривљени деловао у нужној одбрани, односно да умишљај окривљеног није био усмерен на лишење живота оштећеног, већ на наносење тешке телесне повреде, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених побијаним пресудама, при чему на основу таквих чињеничних закључака даје сопствену верзију критичног догађаја различиту од оне описане у изреци правноснажне пресуде, на који начин суштински оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке у поступку који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховини касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**